Весна

Урожай

ПЛАНИ ПІДГОТОВКИ ДО ВЕСНИ

Дід Мороз. — Запам'ятайте, товариші, — зустрінете її добре, то й він прийде.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Перець

№ 1 РІК ВИДАННЯ XV ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1955

Павло КЛЮЧИНА

ХМІЛЬ

БАЙКА

Зелений Хміль, побачивши Лозину,
Почав шептати їй улесливі слова:
— Ти краща всіх, красуне лісова!
Не розлучатися б з тобою до загину.
Таких, як ти,
У лісі не знайти.
Один лиш дуб рівняється з тобою
статурою міцною.
Та по красі — далеко і йому... —

Лозина слухала і вірила всьому.
А Хміль тимчасом по Лозині вився,
Згинався, кільцями крутився —
Аж поки всю обвив,
Помалу забираючись угору...

За що ж Лозину Хміль хвалив?
За те, що в ній знайшов собі опору —
На спині жив.

с. Карабутів,
Сумської області.

Здоровенькі були, вуліи!

Лист керуючому трестом «Сталіншахтобуд» т. ГОРОДНИЧЕВУ В. М.

Василю Михайловичу, здоровенькі були!

Буває часом так. Висунуть людину на керівну роботу, а вона замість того, щоб працювати, бере та висовує наперед живота, страшенно задирає носа, на всіх дивиться звисока, а підлеглі працівники починають ввижатися їй чимось таким дрібнесеньким, як жовтороті горобʼята.

Досвід показує, що толку з такого керівника не більш, як з цапа молока. А шкоди багато! Що робити з такими «діячами»? — я вас спитаю. Ви, розуміється, скажете: в інтересах діла найкраще таких зовсім не пускати до керівництва, а коли десь щось таке через недогляд зуміло всістися у керівне крісло, взяти й швиденько викишкати звідти. Вашу руку, шановний Василю Михайловичу! Золоті слова!

Та повинен вам сказати, що не всі, на жаль, дотримуються цього розумного принципу. Я знаю одного начальника, в якого на виду вже написано, що він непридатний для керівної роботи, який де не стане,— там трава в'яне, який, власне, тим тільки й знаменитий, а от не знімають його, більш того, оберігають, наче бог зна який скарб. Оскандалиться цей начальник на одній шахті — переводять на іншу, наробить шелесту тут — його одразу сватають ще кудись. Іноді, правда, й насваряться на нього для порядку, іноді й налякають: гляди, мовляв, це тобі останній раз прощається. Але все це впливає на мого знайомого начальника точнісінько так, як на мертвого припарки.

До речі, ви теж його добре знаєте. Я маю на увазі Анатолія Михайловича Татаренка, що тепер керує під вашим началом будівельним управлінням на шахті № 28 у Макіївці. В короткому листі не опишеш усієї діяльності Анатолія Михайловича, тож зупинимось на двох останніх етапах його керівної біографії.

Напровесні 1952 року Татаренка в ...надцятий раз перекинули на новий пост. Цього разу він став біля керма будівельного управління шахти № 8 «Вєтка». Дружний, згуртований шахтарський колектив, який перед цим успішно виконував виробничі плани й міцно тримав Червоний перехідний прапор Сталінського міськкому партії за першість у соціалістичному змаганні, одразу відчув, що з новим начальником управління далеко не скочиш. Ніс угору, на шахтарів не дивиться, на думку партійної організації не зважає, нікому рота не дає розкрити, а вже як сам роззявить, то за сім верст усе червоніє від сорому. При всьому бажанні слідувати життєвій правді, я не зможу процитувати тут ні одної його розмови з робітниками. Ні, не зможу, бо словниковий фонд Татаренка друкові не піддається.

Шахта, розуміється, почала здавати, робота пішла гірше й гірше, а восени гірники попросили через газету «Социалистический Донбасс» керівництво тресту:

— Приборкайте цього вельможу, увільніть нас від його самодурства!

— Ну, що ж,— розміркували в тресті,— не сподобався Татаренко гірникам на шахті № 8, поставимо його начальником будівельного управління шахти № 28.

Цей черговий номер з перестановкою Татаренка коштує дуже дорого і в переносному, і в буквальному розумінні. По-перше, шахта № 28 під шаленим керівництвом Анатолія Михайловича з передових потрапила у відсталі, має вже 6 мільйонів збитків, за короткий час на шахті розкрадено майже на мільйон карбованців будівельних матеріалів і вугілля. Коли Татаренко прибув на нове місце, він з сумом довідався, що тут немає легкової автомашини — не передбачено по штату. «Що значить — не передбачено? — буркнув начальник.— Пішки я ходити не буду». Татаренко — хазяїн слова. Пішки таки не ходив. Возив його якийсь Бризинов своєю «Побєдою» і одержував за це по фіктивних нарядах 1200—1300 карбованців щомісячно. По-друге, цей пройда попався, зрештою, на тому, що возив грузовиком у райони Запорізької області крадені на шахті будівельні матеріали й збував їх там по спекулятивних цінах. Думаєте — сів у тюрму? Ні, Татаренко видав Бризинову липу, начебто він першокласний вибійник, більше трьох років пропрацював у шахті, план виконував на 130 процентів, заробляв в середньому 1767 карбованців на місяць, і послав його вчитися на державні технічні курси. По-третє, Татаренко поцупив з шахтної каси 3125 крб. підйомних, хоч нікуди він не піднімався, як жив у своїй квартирі в місті Сталіно, так і досі там благополучно проживає. По-четверте, тільки за 1954 рік наш знайомий діяч звільнив з шахти 218 неугодних йому гірників і за цей же період вліпив своїм підлеглим тисячу з гаком звичайних доган, суворих доган і доган з попередженням.

Отак і керує досі... Може, вже досить йому, Василю Михайловичу? Може, вже від золотих слів перейдете до діла?

Новорічний привіт і добрі побажання від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. С. САМУМА

У нових селищах на цілинних землях відкриваються Будинки культури, клуби, бібліотеки.

НОВОСЕЛИ.

Безтурботні клопоти

У РАЙЦЕНТРІ ОЗЕРЕЧКО

Кілька років тому секретар Тупичівського райкому партії т. Велігорський вирішив підняти трудящих райцентра на хорошу справу: методом народної будови створити в Тупичеві парк культури й відпочинку, та ще й з озером.

Радо працювали на будівництві парку культури й відпочинку колективи всіх установ. Дуже багато було тоді зроблено. Та вдарила зима, і роботи припинилися. А весною у т. Велігорського стали на черзі оранка, сівба, і він за господарськими клопотами збайдужів до парку культури й до озера. Коли нагадували йому про це, він тільки відмахувався:

— Нічого в нас не вийде. Справжнього озера ми не викопаємо, а хоч і викопаємо, то вода в ньому не держатиметься, а хоч і вдержиться, то ще, глядіть, малярійні комарі там заведуться. Та й взагалі, товариші, ніколи зараз з озером возитись,— у нас-он прополювальна кампанія на черзі...

Так і не вийшло в Тупичеві парку з озером. Від хорошого починy залишилася лише баюра на вигоні.

ЗАБУТИЙ ОРКЕСТР

— Що то за розваги під жаб'яче кумкання? — заговорили у виконкомі Тупичівської райради, успішно впоравшись з осінніми польовими роботами — Нам потрібна справжня музика. Заведемо духовий оркестр! — Перед обласним управлінням культури голова виконкому райради т. Сич поставив питання руба:

— У нашому районі відстає самодіяльність, допоможіть нам придбати духовий інструмент.

Обласне управління пішло назустріч тупичівцям, і незабаром веселе сімейство сяючих труб було привезено в райцентр.

Після перших радощів виявилося, що без керівника-фахівця і в барабан до пуття не вдариш. Кинулися шукати диригента, наштовхнулися на кілька перешкод, які за бажання можна було б подолати, й опустили руки. А тут на черзі стала підготовка до весни, і про труби просто забули. І з труднощами добутий оркестр ще й дотепер лежить і мовчить.

МАЛО НЕ СТАДІОН

— Ет, що то за культурне дозвілля без фізкультури і спорту?! — заговорили в райкомі комсомолу, коли в районі успішно впоралися з сівбою ранніх зернових — Та й що то за фізкультура і спорт без стадіону?! — І вирішили методом народної будови спорудити в райцентрі стадіон.

Чудово працювала молодь на будівництві стадіону і мало не закінчили його, коли б на черзі не стало садіння картоплі. І знову вийшло так, що не зуміли керівники райцентра сполучити будівництво стадіону і садіння картоплі. Кинули всі сили на цей фронт, а стадіон відклали на після. А після прийшла черга організувати районну сільськогосподарську виставку. Місце для неї знайшли на недобудованому стадіоні.

Та ентузіасти будівництва стадіону не занепали духом. Вони сподіваються обов'язково завершити будівництво стадіону наступної весни. Єдиного, чого вони тільки бояться, щоб зима не остудила запалу в райкомі комсомолу й щоб знову за черговою господарською кампанією не забули про те, що й спорт відіграє свою роль в успіхах господарських.

КИЄМ

Та найенергійніше взявся за пожвавлення культосвітньої роботи в райцентрі заступник голови виконкому Тупичівської райради т. Смирнов.

— Не вийшло в нас з озером, закляк стадіон, не заграв оркестр, — сказав він, — так хай живе більярд!

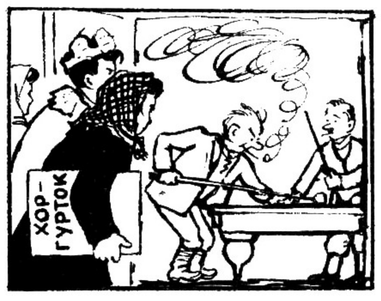

Завдяки його клопотам, райспоживспілка здобула громіздкий і дорогий більярдний стіл. Тепер чільне місце в роботі райбудинку культури посів більярдний кий. У єдиній кімнаті для гурткової роботи лунають вигуки завзятих більярдистів і «болільників». Голосом волаючого в пустині звучать несміливі прохання художнього керівника швидше дограваті партію, бо на репетицію зібрався хор.

Коли ж за більярдний кий береться сам т. Смирнов (а це буває мало не щовечора), аматори самодіяльного мистецтва понуро розходяться, відклавши репетицію до слушного часу.

Зате заступник голови виконкому райради т. Смирнов прославився в Тупичеві першим більярдистом.

Ще б пак! Одним ударом кия він, як кажуть більярдисти, дуплетом вибив з бюджету Будинку культури кілька тисяч і прибив на цвіту і без того кволу тупичівську самодіяльність.

Не раз чернігівські обласні організації докоряли тупичівським керівникам за погану культурно-освітню роботу. Гірко було тупичівським керівникам ті докори слухати. Адже потрудилися вони непогано: і врожай у районі пристойний, і трудодень ваговитий. А от з культурою...

Не раз уже визнавали свої недоробки тупичівські керівники і обіцяли по-справжньому взятися за культуру. Але й досі не взялися, а тільки хапаються. І хапаються хоч і гаряче, та не надовго, поміж двома сільськогосподарськими кампаніями.

О. РЯБУХА,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Чернігівщина.

Мал. БЕ-ШІА

Московському університетові ім. Ломоносова — 200 років.

— Як же він виріс за цей час!

ЗАГАЛОМ і зокрема

КОЛИ вже зустріли Новий рік, коли вже випили і за нове щастя, і за нові успіхи, Леоніда Калістратовича Федорова — заступника голови виконкому Дніпропетровської обласної Ради — потягло на пісню.

Він затягнув:

Розпрягайте, хлопці, коні
Та лягайте спочивать,
А я піду в сад зелений,
В сад криниченьку копать...

— А чим копать? — ні з того, ні з сього спитав хтось у співака.

Леонід Калістратович осікся й здивовано перепитав:

— Тобто, як чим? Лопатами, звичайно. Отими, що продають у магазинах... Запам'ятайте це і не заважайте людям веселитись... Р-р-розпря-гайте...

— Підождіть розпрягати... А ви самі, Леоніде Калістратовичу, бачили оту лопату в магазинах?

Заступникові голови облвиконкому розхотілося співати... «І чого він причепився з тією лопатою? — роздратовано подумав Леонід Калістратович, — та я йому завтра сотню лопат знайду. Подумаєш, проблема!».

Наступного дня Леонід Калістратович Федоров спочатку пішки, а потім, підбившись, на машини об'їздив усі великі й малі торговельні точки, побував у всіх міських універмагах, навідався навіть до кількох сільських крамниць і, на превелике своє здивування, ніде не знайшов звичайної штикової лопати.

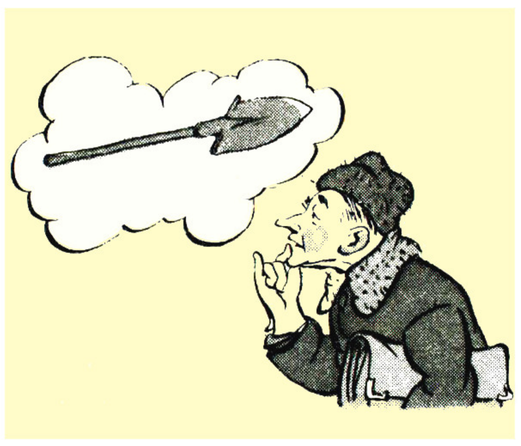

Тоді він швидко знайшов торішню постанову обкому партії та облвиконкому про збільшення випуску і розширення асортименту товарів широкого вжитку і прочитав там: «Контроль за виконанням цієї постанови покласти на заступника голови виконкому обласної Ради т. Федорова».

— Зараз я їх усіх проконтролюю! — сказав т. Федоров і почав перегортати аркуші постанови. У ній усе було на своєму місці. І лопат довго шукати не довелося, вони були під рукою. І не якась там сотня! «Зобов'язати Дніпродзержинську артіль «Металопрокат»,— було записано в постанові, — виготовити у 1954 році 280 тисяч штикових лопат».

— Мало випустили, — вирішив т. Федоров, згадавши свої вчорашні безрезультатні розшуки лопати, і взявся за телефонну трубку, щоб поділитися своїм відкриттям з головою артілі «Металопрокат» т. Полежаєвим.

— Як там справи? Як план?

— Перевиконуємо, — бадьоро відповів голова артілі.

— Значить, і штикових лопат теж понад план наштампували?

— Лопат? Лопат той... ще жодної не дали.

— Не дали? — здивувався т. Федоров. — А як же ви план перевиконали?

— Зробили невеличку, так би мовити, виробничу комбінацію...

— Я вам дам комбінацію! — не стримавшись, закричав т. Федоров.— Я докопаюсь до ваших комбінацій. Без лопати докопаюсь!

☆ ☆ ☆

І почав докопуватися.

Леонід Калістратович знову вирушив у похід по магазинах.

— Мені потрібне металеве ліжко, — попросив він в одному.

— Будь ласка, — радо зустрів його продавець. — Поїдьте на Південно-трубний завод. Вам там директор т. Трубченко вибере таке, що залюбуєтесь. А в магазині — нема. Заводський цех ширвжитку не дає й половини запланованих ліжок.

— Та хіба тільки один Південно-трубний виробляє ліжка?

— Ні. Нам повинні давати ліжка заводи ім. Леніна та ім. Дзержинського. Та й артілі облпромради чимало повинні дати. Але що вони дали — важко сказати. Легше говорити про те, скільки ліжок вони за 1954 рік недодали: тридцять дев'ять тисяч штук!

З цього магазина заступник голови облвиконкому перейшов до іншого. Там він спитав, чи можна купити керогаз. Продавці так глянули на т. Федорова, наче він зажадав від них печеної криги.

— Хм... тоді дайте мені пральну дошку.

— Нема, — відповів коротко продавець, стримуючись, щоб не розсміятися з наївності покупця, який, мабуть, уперше шукає в Дніпропетровську такі речі.

— Як так, нема? Щоб у місті металургів та такої дрібниці не було?!

— От і ми так міркуємо. Тільки ніяк не второпаємо, чому про це не думають наші обласні керівники. Ну, хоча б заступник голови облвиконкому т. Федоров, який займається питаннями промисловості й якому доручено контролювати випуск речей широкого вжитку.

Леонід Калістратович швиденько, поки його не впізнали, вийшов і з цього магазина. В іншому він уже сам не встрявав у розмови з продавцями, а тільки прислухався, як вони відповідають покупцям.

— Виварки є?

— Нема. Директор Новомосковського жерстекатального заводу т. Гришин недодав нам 158 тонн виварок

— А коли у вас буде в повному асортименті емальований посуд?

— А ви в того ж т. Гришина спитайте. У 1954 році він повинен був дати його 900 тонн, а не дав і 900 грамів.

— А дитячі ванночки є?

— Нема. Той же Гришин не дає.

Якийсь щасливий батько влетів до магазина наче на крилах.

— Дайте мені, будь ласка, дитячу колясочку. З тих, що виробляє артіль «Червоний штампувальник»!

— Повинна виробляти, — поправив щасливого батька продавець. — Голова артілі т. Мартинов як наліг на план, так до кінця року виконав його по колясках аж на шість цілих і сім десятих процента. Заколисаний цим успіхом, він, кажуть, тепер на дитячий асортимент товарів ширвжитку і дивитися більше не хоче.

— Виберіть мені пару дверних петель,— перебив розмову новий покупець.

— А з чого вам вибрати, коли завод ім. Петровського недодав за рік 300 тисяч петель.

Наслухався Леонід Калістратович Федоров цих розмов і поїхав на завод ім. Петровського, прямо до директора т. Коробова.

— Як у вас справи в цеху ширвжитку? — спитав він у нього.

— На всі сто! — відповів т. Коробов.— Навіть більше, на 102 й одну десяту. План перевиконуємо.

— А петель недодаєте?

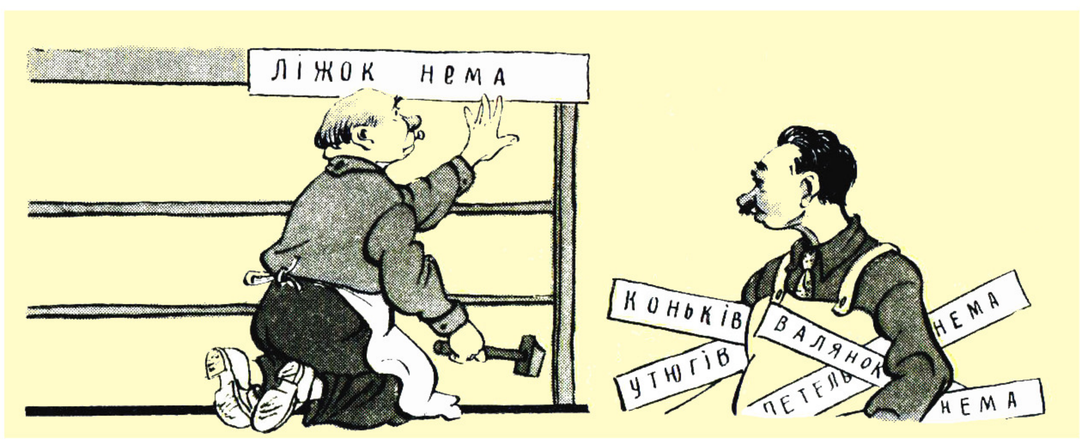

Ілюстрації А. АРУТЮНЯНЦА

— Хіба тільки петель? — спокійно відповів директор.— У нас і з дверними ручками, і з засувками, і з косинцями трохи теє... Але по валу план ми виконуємо й перевиконуємо.

По валу облпромрада теж виконує й навіть перевиконує план. А по асортименту? Із запланованих йому на рік 110 нових виробів він впровадив у виробництво тільки 37 і недодав населенню 39.000 ліжок, 1.200 тонн різного металевого посуду, тисячі штук дитячих колясок, м'ясорубок, десятки тисяч пар трикотажної білизни, валянок тощо.

Облмісцевпром теж валом хвалиться. І водночас систематично недодає трудящим області на мільйони карбованців різних меблів, алюмінійового посуду, духових утюгів, коньків і багато-багато інших товарів.

Докопавшись до цієї істини, заступник голови облвиконкому втратив спокій. Він уже не міг ні спокійно їсти, ні спати, ні у своєму м'якому кріслі возсідати. Він кинувся до машинки і почав диктувати листа обкомові, Міністерству чорної металургії, Укрпромраді й Міністерству місцевої та паливної промисловості УРСР.

«Не вірте блискучим справним цифрам! — застерігав Леонід Калістратович Федоров обласні й республіканські організації. — До виробництва товарів народного споживання у нас ставляться зневажливо, а рішення партії й уряду виконують формально. Командири виробництва «витягають» план за рахунок грубого порушення встановленого асортименту, а ми, керівники, удаємо, що нічого не помічаємо...».

☆ ☆ ☆

— Неправда! — обурено вигукне Леонід Калістратович Федоров, прочитавши ці рядки. — Не співав я «Розпрягайте...», не розшукував ніколи ніякої лопати, не вештався по магазинах, не прислухався до голосу продавців і покупців, не контролював я виробництва товарів широкого вжитку!

Каємось! Справді, дещо в нашому фейлетоні межує з художнім домислом. Леонід Калістратович Федоров і справді нікуди не ходив, нічого не перевіряв і нікого не контролював.

І в Леоніда Калістратовича ніхто нічого про виробництво товарів широкого вжитку у Дніпропетровську не питав.

От і наслідки.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

м. Дніпропетровськ.

ВИДАВНИЧИЙ ФУТБОЛ

Змагання йде:
Рукопис в нім — це «м'яч»,
А «нападаючий» — сам автор.
У нього настрій кепський од невдач,
А це у грі — важливий фактор...
«Захисники» воріт — редакторат,
А «воротар» — директор видавництва,
Він — не чинуша і не бюрократ,
Він просто на сторожі виробництва.
За кожен «м'яч» пропущений — плати,
Вже «нападаючі» аж сняться,
як примари,
Тож мусить він «ворота» берегти,
Щоб задарма ліміт не з'їли гонорари.
...Ось «нападаючий» на полі видавців
Послав «м'яча»,
А сам застиг в чеканні.
Та перший «м'яч»
Не потрапляє в ціль,
І автор поміча,
Що сподівання — марні.
Там «захисник» —
Нештатний рецензент,
Схопивши «м'яч»,
На цілий рік затрима,
А потім, повертаючи, нагрима...
Таких «захисників» ще не малий
процент,
Що перекреслять твір,
Де є несвіжа рима.
Знов тренування:
автор знов несе
Свій рукопис, уже не без тривоги,
Бо хист писати, бачте, ще не все,
Крім нього ще
потрібні пружні ноги.
Тож «гол» — це справа не така легка,
Як деякі товариші міркують...

Та легше тим, у кого є рука
Між видавців, надійна і цупка,—
Бо там за «руку» не завжди штрафують.

Євмен ДОЛОМАН.

Мал. Л. КАПЛАНА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Поговоріть хоч ви з Оселедченком, він же щодня запізнюється на роботу.

— Не можу я з ним говорити! Від нього завжди горілкою несе.

ЇХ СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ!

(СУЧАСНА ДУМА)

«Благослови, отамане, чайки поспускати та за Тендер погуляти, слави пошукати» — згадали оцю пісню нащадки славних лицарів-запорожців, що осіли табором у Міністерстві рибної промисловості України, та й задумались: «Чи не пора й нам за Тендер, а то й у самий Крим похід лаштувати та слави шукати? Правда, нема вже там турка-яничара, але ж наші предки й по рибу в Крим їздили. Тож і ми поїдемо і, може, на цьому прославимось. Пора!» — вирішили і кинули клич по всіх рибколгоспах Чорноморського узбережжя: «Гей, рибалки хоробрі! Звитяжці непереможні! А пора вам на море виходжати, хамсу і всяку рибу сітями обкидати та славу здобувати, бо осінньо-зимова путина настала!» А розвідка від науки той клич зачувала та міністерцям хоробрості піддавала: «Випливайте, в похід вирушайте, славні лицарі-міністерці!»

Сам кошовий науково-дослідного коша «Азчерниро» (такий інститут є в Керчі) т. Тараненко, на воді повороживши, напророчив одважним рибалкам тьму-тьмущу хамси азово-чорноморської.

Тоді кинулись до міністерців старі діди-рибалки, що на віку багато усього видали:
— Що-бо ви робите? Та нема ж там риби — самісінькі раки!
— Не зважайте! — закричали міністерці.— Мотори на воду спускайте!

І заходились. Мотори спускають, телеграфом та телефоном сурми сурмлять на узбережжі — стоїть слава у Києві, у міністерстві. Шістдесят моторних човнів Чорне море укрили, а на них по п'ятнадцять на кожному рибалок походжає, «гасне люлька в роті, поглядають сюди-туди, де-то буть роботі»... А роботи немає. Лише дельфіни з моря голови піднімають та з рибалок насміхаються: «Привіт вам, хоробрі рибалки, і низький уклін від скумбрії, що там, біля Одеси та Ізмаїла, гуляє!»

Місяць і два дні 900 рибалок на 60-ти моторних суднах по морю гуляли, зірко-презірко у воду поглядали, та хоч би хвостом яка рибина махнула.

А від Ізмаїла та до Миколаєва на приймальних пунктах приймальники з місця на місце сіль переносять та сумні думи думають: «Де забарилися, куди запропастилися наші молодці?». Коли це вітрець повіває, і щось там далеко квилить-проквиляє: «Ой, нема, нема ні вітру, ні хвилі із нашого міністерства. Чи там раду радять, як похід кінчати і нам, неборакам, додому вертати? Не чуємо на цих горах-хвилях». Долинула пісня до найстаршого отамана — міністра товариша Ященка. Він швиденько вороного літака сідельцем сідлає та до Керчі поспішає.

—Ой, славні рибалки! А давайте до мене капітанів, отаманів та голів рибколгоспспілок! Будемо раду радити, як похід кінчати. Чи багато ви, капітани-отамани, карбованців у море посіяли?

— Ой, багато, ой, багато! Вже й лік ізгубили... Колгоспних та державних грошей — мільйони, а трудоднів тисяч тридцять та й ще дещо...

...Роз'їхались рибалки по домівках та чекають, поки міністерці отой посів підраховують, а самі думають-гадають: «Скільки по світах не бували, а такого походу не видали... А все наші міністерці,— їх слава не вмре, не поляже».

П. СІКОРСЬКИЙ.

Боб УОРД

КУРЯМ НА СМІХ

Нещодавно в газетах з'явилося повідомлення, що уряд Сполучених Штатів вирішив бойкотувати всесвітній пташиний конгрес, який відбувається у Шотландії, в місті Едінбурзі.

Офіціальним приводом до бойкоту стало те, що «Червоний Китай також був запрошений» на конгрес.

Невідомо, чи несуть китайські кури червоні яйця, але, очевидно, у Вашінгтоні немало покудкудакали над цим питанням, доки вирішили, що жодна американська курка не повинна бути присутньою на пташиному конгресі.

Передбачаючи, що наші читачі зацікавляться думкою американських курей з цього приводу, ми вирішили в декотрих із них взяти інтерв'ю. Більшість курей вважає, що американський уряд зніс іще одне недипломатичне яйце, яке відразу виявилося бовтком.

— Я не розумію,— запищало курча,— чому вони не дозволяють нам, американським курям, сидіти поряд з курми інших країн? Така політика виїденого яйця не варта.

Інша, солідніша птиця поцікавилася, чи не потягне це рішення уряду негайної заборони улюбленої дитячої казки про курочку рябу.

Не можна не відзначити, що всі американські кури були обурені рішенням уряду, яке перешкодило їм побачити і почути своїх друзів з інших країн.

На їхню думку, це рішення тільки тим на руку, у кого грошей кури не клюють.

(З газети «Юкрайнієн Канадієн» — Канада).

Переклад з англійської.

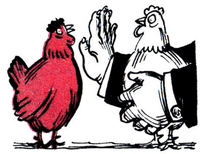

РОТОВ, УЗУПОВ

ТУРЕЦЬКА ІДИЛІЯ

Немилосердно пече сонце. З порепаної кам'янистої землі стирчать корінці вигорілої трави. Глухо. Безлюдно. Лише серед зів'ялих кущів проповзе ящірка або тінь хижої птиці пронесеться по землі і непомітно зникне.

Шльопає босими ногами по курній дорозі обшарпаний турок у вицвілій фесці на голові. Він котить поперед себе порожню бочку і наспівує якусь старовинну мелодію. Турок співає то голосно, то тихо, і, здається, що звуки мелодії тонуть у дорожній куряві.

— О, мараба, Хасан!

— Мараба, Мехмед! — відповідає Хасан і, залишивши бочку, присідає біля людини, яка лежить край дороги.

— Далеко чимчикуєш, Хасане?

— Мене вигнав хазяїн.

Мехмед підводиться, співчутливо дивиться на Хасана і питає:

— Що ж ти тепер робитимеш?

— Іду в Стамбул, може, там щастя знайду! — сумно посміхаючись, відповідає Хасан.— У мене і квартира вже є...

— Невже? — дивується Мехмед.

— Із спальнею! — поважно говорить Хасан.

— Ти диви! — сплескує руками Мехмед.

— З балконом!

— Вай-вай!

— З лазнею!

— Ваййй! — хапає себе за голову Мехмед.— Молодець Хасан!

— Де ж ти знайшов таку квартиру?

— Ось вона! — Хасан показує на бочку.

— А де ж тут спальня? — з серйозним виглядом питає Мехмед.

Хасан влазить у бочку і вистромлює звідтіль голову.

— Оце спальня.

— А лазня? — зацікавлено питає Мехмед.

Хасан встає на повний зріст і просить Мехмеда принести відро води. Той, сміючись, питає:

— Ну, а де ж балкон?

Хасан вилазить з бочки, перекидає її догори дном і по-турецькому сідає зверху.

— Ось тобі й балкон! А тепер дай закурити.

— Браво, браво! Зручну квартиру придбав ти! А в мене й такої немає,— сумно говорить Мехмед.

— От що,— Хасан поплескує Мехмеда по плечу,— хочеш — я знайду тобі роботу й квартиру.

Мехмед недовірливо дивиться на Хасана.

— Будеш у мене сторожем!.. Поки я шукатиму роботу, ти стерегтимеш мою квартиру, щоб її ніхто не вкрав? Згода?

Мехмед тисне руку Хасанові.

Тепер вони вдвох бредуть за бочкою, яка котиться курним шляхом, і тихо наспівують:

«Пивна, пиво...».

perec-ua.
perec-ua.

Стршел

БОЛГАРСЬКА САТИРА

Сатиричний журнал «С Т Р Ш Е Л» — Софія.

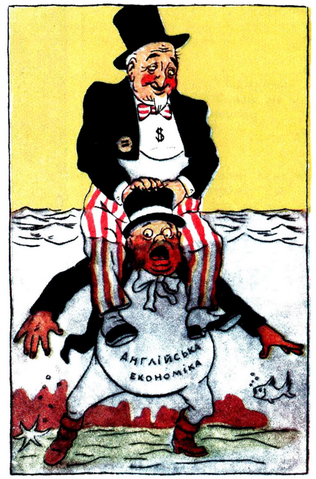

— Не бійся, Джоне, доки ми з тобою разом, нам море по коліна!

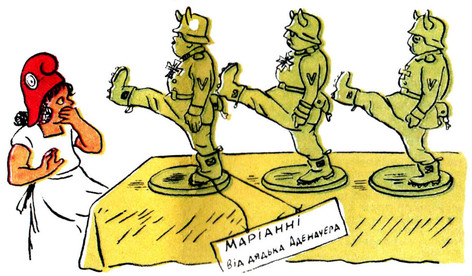

РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

ЗУСТРІЧ У ГЕНУЇ

Колумб. — Коли я відкрив їхню країну, там люди були культурніші!..

УРОК ПРИРОДОЗНАВСТВА

Дарвін. — Я довів, що людина походить від мавпи, а оце — навпаки — випадок, коли мавпа походить од людини.

САРАНА

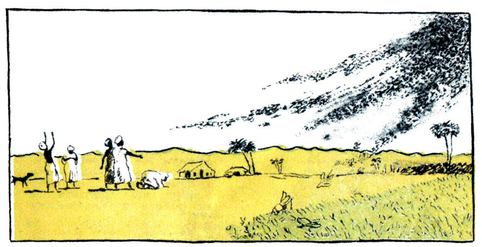

Напасть божа...

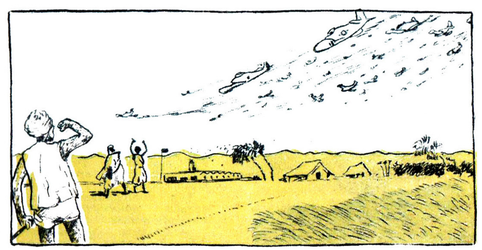

Напасть американська.

Старі байки на новий лад

ЧЕЛКАШ

ЕНЕРГІЙНИЙ ВЕДМІДЬ

Ведмідь побачив у лісі селянина, що робив з гілок обручі.

— Чудове заняття! — подумав ведмідь.— А чому б і мені не взятися за цю роботу?

Сказано — зроблено. Настягав він купу березових та липових гілок і заходився гнути обручі.

Працював ведмідь з великим захопленням, але жодного обруча не зробив.

В той час до лісу потрапив директор одного будівельного тресту.

— Яка енергія! Яка сила! — вигукнув директор і незабаром призначив ведмедя начальником великого будівництва.

ЗОЗУЛЯ Й ПІВЕНЬ

— Як ти солодко співаєш, любий півнику!

— А ти, зозуленько, так добре виводиш і такі високі ноти береш, що, здається, кращої співачки нема в усьому лісі!

— Я все життя готова слухати, півнику, твій солодкий голос!

— Ти співаєш краще солов'я, зозуленько!

— А тебе, півнику, всі слухають з насолодою!

Так зозуля й півень хвалили одне одного, аж поки їх не запросили співати в опері.

ДИМИЧ

ЛИСИЦЯ Й КРУК

Крук сидів на гілці і держав у дзьобі великий шмат сиру. Побачила його лисиця, стала під деревом і солодким голосом почала хвалити круків спів і його таланти.

Крук з насолодою вислухав похвалу, гордо підняв голову, поклав шматок сиру собі під ноги і крякнув:

— Браво! Браво! Ти єдина правильно оцінила мій великий талант. Об'являю тебе найпершим музикознавцем.

І щедрим жестом кинув лисиці шматок сиру.

ЛЮДИНА І ЗМІЯ

Якось узимку йшов начальник і побачив на дорозі змію.

— Благаю тебе, чоловіче,— сказала змія,— візьми мене в свою установу, відігрій, інакше я загину.

— Пробач! — відповів начальник.— Я знаю стару байку. Відігрівшись, ти вжалиш мене.

— Не вжалю, чоловіче! — заплакала змія.— Присягаю найдорожчим у моєму житті!

Начальник повірив і взяв змію в установу.

Змія ожила і, справді, начальника не вкусила.

А службовців установи всіх перекусала.

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

ПОВЕЗЛО!

У Чупахівці (на Сумщині), біля самісінького цукрозаводу, розмістився відгодівний пункт. Функції директора цього пункту тимчасово виконував зоотехнік Рябокінь Петро Андрійович. Сам він добряче відгодовувався і відгодовував біля себе двійко «годованців» — бригадира по відкорму Боровенського та комірника Лакизу.

Тримали вони на фермах хтозна-чию скотину (самі, звичайно, добре знали, чия вона!), приховували худобу від обліку, розбазарювали молоко, вимінювали за власних бичків державних телічок. Словом, жили собі та багатіли — за рахунок держави.

Дізналися про все це керівники обласної контори «Заготскот», послали на пункт комісію, провели там ревізію.

І незабаром з'явився такий наказ: бригадира Боровенського і комірника Лакизу з роботи зняти; провести додаткове розслідування і матеріали на Рябоконя П. А. передати слідчим органам.

Минуло немало часу після появи наказу. Що ж сталося з нашими героями?

Анічогісінько.

Всі вони працюють, як і працювали, комбінують, як і комбінували. Ніхто вже й не думає їх ні з роботи виганяти, ні до суду притягати.

Склалося це дуже просто.

Невдовзі після оголошення того грізного наказу Чупахівський пункт було передано з обласної контори «Заготскот» в контору «Скотовідгодівля».

Підпорядкувався пункт новій конторі, — і наче на нову планету перебрався, — все минулося, забулося, про старі грішки ніхто не згадує...

Повезло «годованцям», дуже повезло!

Тільки навряд чи повезе від цього відгодівному пунктові.

Ставши керівними фізкультпрацівниками, багато спортсменів перестають брати участь у змаганнях, не займаються фізкультурою.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Загартовуйтесь, товариші! Ростіть сильними, спритними!

ПОДВИГ ХАЛТУРНИКА

Львівська газета «Вільна Україна» надрукувала 12 листопада 1954 р. статтю «Незаслужена похвала».

«В Лопатинському районі,— писалося у статті,— можна почути, що колгосп «Шлях до комунізму» за останній рік зміцнів... Але в дійсності членам цієї артілі похвалитися нічим. Особливо тут відстає тваринництво... Про підготовку до зими в артілі не думали. Завідуючий тваринництвом т. Новосад самовпевнено заявляє:

— Силосу у нас досить, ще й залишиться...

Це далеко не так»...

Під статтею стояли три підписи. Серед них і підпис І. Олендія — працівника лопатинської районної газети.

Прочитавши в газеті свій виступ, І. Олендій заходився енергійно реагувати на власні критичні зауваження. Він вирішив негайно ж допомогти колгоспові ділом. За один день він виправив усі недоліки в колгоспі «Шлях до комунізму», вивів його з прориву і насилосував гори силосу.

Через день друга обласна газета «Львовская правда» надрукувала нову статтю цього газетчика-чудотворця про те, що в колгоспі «Шлях до комунізму» план силосування кормів перевиконано і що колгосп виходить в число передових артілей району.

От на що здатен моторний лопатинський халтурник.

ЗЛАЗЬТЕ— ПРИЇХАЛИ!..

Клебанська МТС, Тульчинського району на Вінниччині, — це не якась там середня МТС. В обласних зведеннях про ремонт тракторів вона регулярно посідає перше місце... знизу.

Одне слово, не дуже втішні діла в цій МТС. Не без підстав її вважають однією з найвідсталіших в області.

Де ж причина відставання?

Над цим питанням б'ються вже не один день і секретар райкому партії по зоні МТС т. Кобзар, і головний інженер МТС т. Суперфін, і секретар партбюро МТС т. Ільчик. Починають вони про це думати ще з самого ранку, чекаючи біля своїх тульчинських квартир машин, що одвозять їх на роботу в Клебанську МТС.

Не перестають вони сушити собі голови навіть увечері, коли повертаються з Клебані назад у райцентр — додому в Тульчин.

Думають, гадають, а до кореня, до дійсних причин відставання МТС ніяк докопатися не можуть.

А робітники МТС — ті, між іншим, давно вже докопалися. Причину відставання вони бачать у керівниках, які без кінця трясуться вибоїстою бруківкою, відміряючи щодня понад 30 кілометрів від райцентра і назад, щоб побувати в гостях у МТС.

Так робітникам і хочеться крикнути цим мандрівникам:

— Злазьте — приїхали!.. У гостях добре, а дома ще краще. Почувайте себе, шановні, в МТС, як дома!

ДОРОГА ДУША

Добра душа у директора Житомирського м'ясокомбінату т. Мазура. Золоте серце. Не нахвалятся ним люди — особливо ті, які шукають, де б заробити легку копійку.

Заскочив якось до т. Мазура працівник Козятинського птахокомбінату Вайрах.

— Виручай, друже! — заблагав він.— Залишився в дорозі без копійки... Підкинь трохи грошенят!

— З дорогою душею,— заспокоїв Вайраха директор м'ясокомбінату.

І виписав другові «за надурочну роботу» 500 карбованців.

— А я чим гірший? — подумав м'ясоінспектор Шерстобаєв і теж подався до Мазура.

— З дорогою душею, — радісно зустрів і його т. Мазур. І теж оформив Шерстобаєву наряд «за надурочні роботи».

Багато зальотних птахів отак клювали з м'ясокомбінатської каси. За рік наклювали вони понад 200 тисяч карбованців.

Добра душа у директора Житомирського м'ясокомбінату т. Мазура. Дорога.

Дуже дорого обходиться вона державі.

ДАВНИМ-ДАВНО

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Дідусю, а коли з'явилася людина?

— Давно. Відтоді в нас жодної лекції в клубі не було.

Як на зали

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА
Текст Г. ПАВЛЕНКА

В центрі міста виріс дім,
Поселились люди в нім.
В першім поверсі два зали
Під крамницю оформляли,—
Все блищало, все гуло:
Бронза, дуб, горіх і скло.

Світла й гарна, як годиться,
Вийшла б в залах тих крамниця,
Та нежданно хтось рішив
В ній відкрити... «Індпошив».

Знов майстри прийшли в ті зали,
Дуб і бронзу позривали,
Наробили з дикту стін,
А із бархату кабін...

Появились на вітринах
Манекени в габардинах...
Але шить не довелось,—
Передумав знову хтось:
Передати наказали
Парикмахерській ті зали.

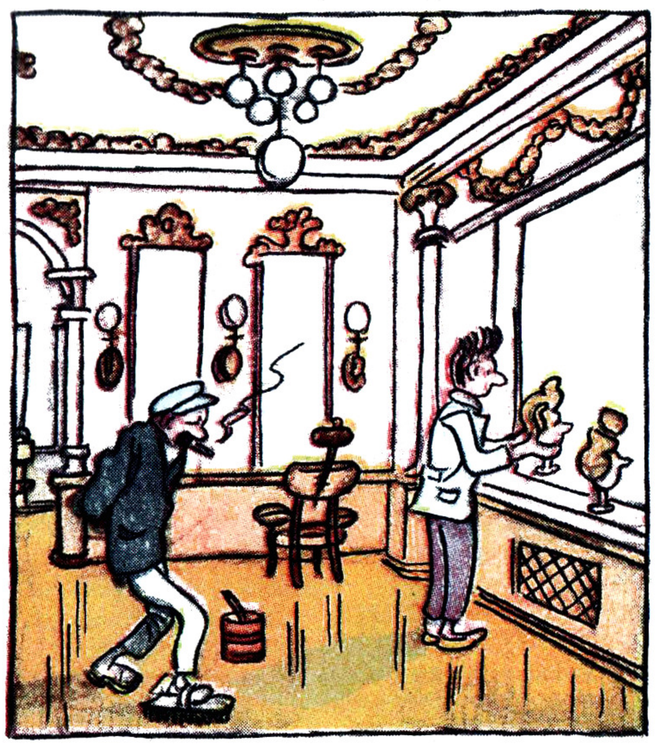

...Завезли у кожен зал
По півдюжини дзеркал,
Позривали перестінки,
Розібрали всі кабінки...

Серед сяючих дзеркал
Йшов справжнісінький аврал.
Вже майстри точили бритви,
Готувались, мов до битви.
Раптом десь високий зав
— Хай не миляться! — сказав
І писнув таке на бланку:
«Здати зали комунбанку».

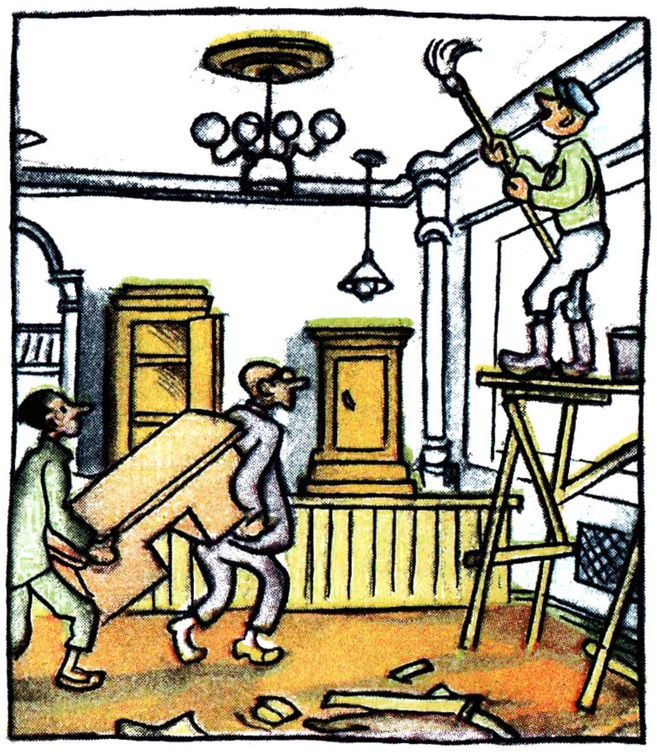

Бідні зали! Їх тепер
Перетяв товстий бар'єр.
За бар'єром, наче танки,
Стали сейфи комунбанку.
Шафи, тумби і столи
Всі куточки зайняли,
Почалась робота в банку.
Тільки що ж... Одного ранку
В комунбанк наказ прийшов:
«Переселимо вас знов,
Бо відведені вам зали
Під крамницю планували...»

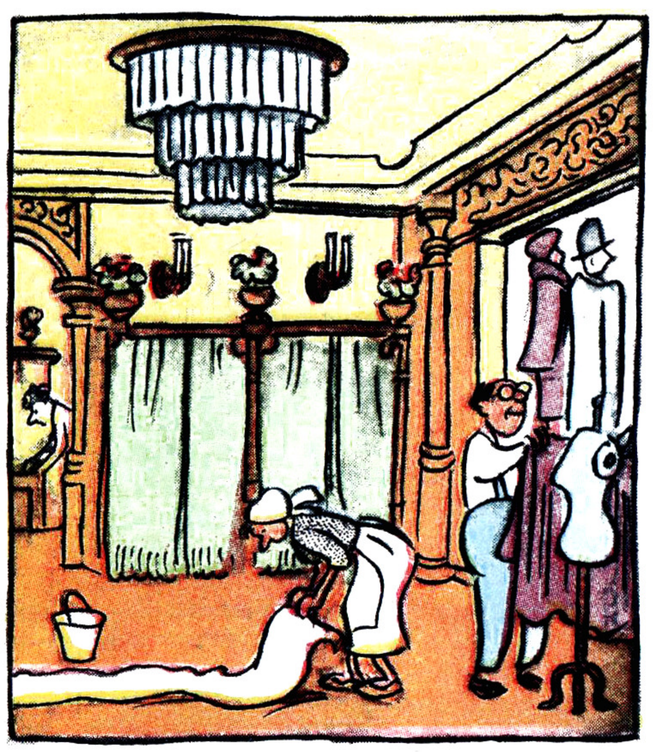

Іще й досі в залах тих
Шум і гамір не затих.
В них вітрини плюшом криє
«Ательє», що модно шиє,
Хоч на вулиці тій є
Кільканадцять «Ательє».

Непоправні марнотрати
Люблять так метикувати:
— Переробки? Не біда...
— Кілька тисяч? Юринда...

Їхні голови-коробки
Потребують переробки!

ХОДОВИЙ ТОВАР

У робочому календарі Добропільської райспоживспілки день 30 листопада 1953 року позначений червоним олівцем. Цього дня місцеві кооператори довідалися, що на їхню адресу шановна обласна організація, яка іменується коопбудторгом, відвантажила дуже потрібний на селі, давно очікуваний, словом, ходовий товар: кілька десятків колісних станів для возів.

Однак, дальший хід подій розчарував добропільських кооператорів. Коли вантаж прибув на склад райспоживспілки, виявилась одна неприємна деталь: передніх ходів було 39, а задніх майже втричі більше — 107. Дехто спочатку радив запропонувати колгоспам робити удосконалені, так би мовити, важковагові вози: з одним переднім і трьома задніми ходами. В інших районах, де теж одержали вантаж з облкоопбудторгу, можна було б робити навпаки, швидкісні вози: з кількома передніми і одним заднім ходом. Але колгоспники чомусь не підтримали цієї сміливої думки.

Райспоживспілчани відмовилися оплачувати рахунок і написали листа в область. Так було дано хід справі про ходи. Листи йшли в усі усюди — в обласну і районну філії Держбанку, правлінню облспоживспілки, керівникам торгу. Від тих листів у звичайної людини голова ходором пішла б. Але у загартованих в канцелярських битвах працівників Сталінської облспоживспілки зойки з Добропілля не викликали ніякої реакції. Вони нічого не зробили, щоб розв'язати справу про ходи. Бюрократичне колесо крутиться на повний хід, а ходи для возів — ні туди і ні сюди. Так і лежать вони досі на складі райспоживспілки мертвим капіталом.

Навіть люди, які знають всі ходи і виходи, дивуються: невже за рік, що минув, не можна було виправити помилку? Ці люди, певно, забувають, що в деяких ланках споживчої кооперації найбільш ходовим є бюрократичне ставлення до роботи.

О. ОЛЕКСІЄНКО.

Микола КИРИЛОВ

БАЙКИ

ЧАЙКА

Хвалилась чайка раз:
— Живу я, не скучаю,
Я безтурботна, мила я завжди.
Із пісні в пісню я перелітаю,
Якщо у тих піснях не без води.
Без мене аж ніяк не можуть жить поети.
Лиш думка в них про хвилю промайне,
І треба передать морські прикмети,—
Поети квапляться згадать мене.
А тільки з моди пісенька виходить,
Я не боюсь зійти зі сцени, ні.
Я лиш крилом махну, як знов мене ж
і вводить
Якийсь новий поет в свої пісні.

Як стрінем чайку ми десь у рядках куплета,
То кожен з нас одразу пригада,
Що є в народі правильна прикмета:
Де чайка — там вода!

„ЗОЛОТІ РИБКИ"

В приймальні при вікні акваріум стояв.
Бухгалтер підморгнув лукаво
Й відвідувачам з усміхом сказав,
Що золота у ньому рибка плава.
Акваріум весь оком лиш обвів —
— Стривайте! — став відвідувач гукати.—
Чи не задумали ви з нами жартувати?
Я бачу тут самих лише мальків.
— Та що таїть: копнути трохи вглиб,—
Сказав бухгалтер,— видно все на місці:
За трестівським кошторисом — на риб
Вже нараховано десь тисяч двісті.
Начальник наш поставив особняк,
І дачу, й деякі будівлі.
А всі витрати списані ось так:
Все на мальків... для їх годівлі.

Якщо хапуг таких ви бачили, то далі
Що говорить?
Все ясно й без моралі.

Переклад з російської Д. БІЛОУСА.
м. Севастополь.

Мал. К. АГНІТА

Є ще в нас поети, які після короткочасних «творчих» поїздок поспішають друкувати неповноцінні, поетично слабкі «цикли» віршів.

Швидкісним методом за графіком циклічності.

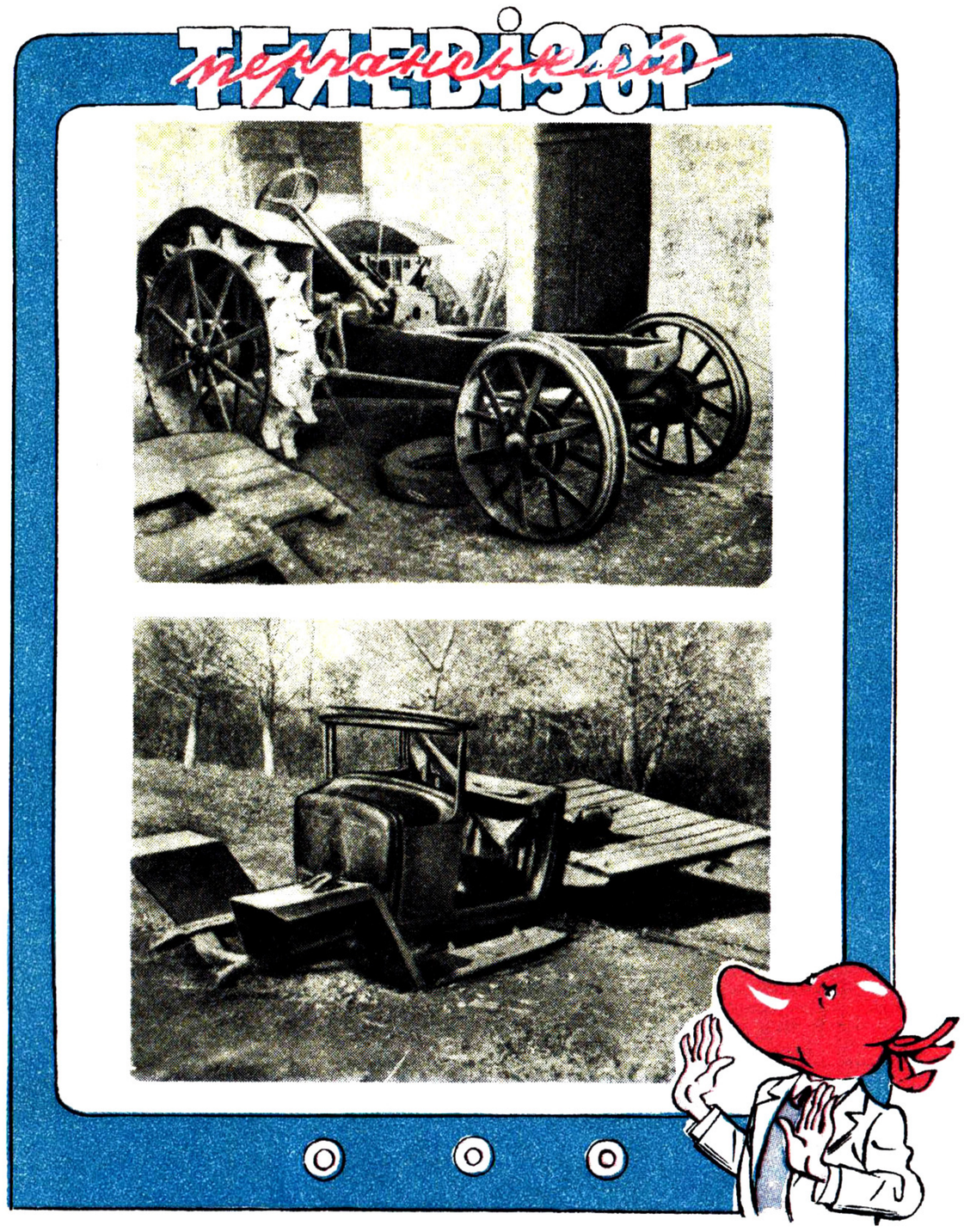

Свою першу в новому, 1955 році телепередачу Перець веде з радгоспу «Оленівський», Сталінської області.

Сьогодні ми демонструємо перед нашими телеглядачами дивовижу в шести кадрах. На першому кадрі ви бачите трактор СХТЗ. У березні 1954 року він вийшов з капітального ремонту. На поле ні разу не виходив і вже знову цілком готовий до виходу в... капітальний ремонт.

На другому кадрі — автомашина «ГАЗ-АА» — 91-17, яка в 1954 р. набігала лише 2184 кілометри і добігалася, як бачите, до того, що від неї залишились тільки ріжки та ніжки.

Щоб не повторюватись, ми третього, четвертого, п'ятого й шостого кадрів показувати не будемо. Досить і перших двох, щоб уявити собі, як бережуть і зберігають техніку в радгоспі «Оленівський» і який хазяїн з головного інженера радгоспу т. Шалімова.

До наступного телебачення, товариші!

ПЕРЕХВАЛЕНІ

Навесні минулого року Микитівське будівельне управління тресту «Єнакіївважбуд» почало будувати в Артемівському районі нову МТС — Зайцівську.

Любо було дивитися на це будівництво: мов із землі виростали приміщення для людей, для машин, для запчастин.

— Заживем! — раділи механізатори.— У теплі будемо працювати, трактори ремонтувати.

Через півроку будівництво першої черги МТС закінчилося. Приїхала авторитетна комісія і передала новозбудовані приміщення механізаторам, актами та іншими документами діло увінчавши.

І того ж дня відбувся мітинг. Механізатори щиро дякували будівельникам, хвалили їх за хорошу роботу.

Начальник управління т. Барбунов виступав на тому мітингу, дякував механізаторам за високу оцінку роботи.

Начальник тресту «Єнакіївважбуд» т. Широбоков теж виступав і теж дякував...

— Ми усунемо недороблені дрібниці, ми виправимо дрібні недоробки! — запевняли обидва оратори.

...Часто згадують той мітинг механізатори нової МТС! Ніяк не можуть забути і начальників. Згадують їх у майстернях, у гуртожитку і в конторі. Тому що і в майстернях, і в конторі, і в гуртожитку — холодно. Котельня, яка повинна була б зігрівати приміщення, досі лишається «дрібною недоробкою», хоч на її побудову затрачено далеко не дрібну суму — 165 тисяч карбованців.

Картають тепер самі себе механізатори:

— Чого ми наробили? Для чого ми їх хвалили? Запаморочилися від наших похвал начальники і забули, що взимку буває холодно і що язиками плескати — це ще не значить діло робити...

З СІМЕЙНОЇ ХРОНІКИ

Коли голова правління Рокитнянської райспоживспілки, Київської області, Каган запропонував затвердити продавцем Телешівського сільського споживчого товариства Василя Дяченка, а бухгалтером цього ж товариства його рідного брата — Петра, хтось із правлінців несміливо сказав:

— Незручно якось: один брат торгуватиме, а другий обліковуватиме. Та й закон це, здається, забороняє...

— Правила не без винятку,— бадьоро відповів голова.— За Дяченків я, як за себе, ручусь. А те, що вони брати,— дрібниця: зрештою, всі люди — браття...

Діставши благословення райспоживспілки, Дяченки почали по-братньому ділити виторг. Василю — сотню й Петру — сотню, старшому — дві й молодшому — дві. Хапали брати в чотири руки. Так вони шість тисяч карбованців і поцупили.

Тепер братолюбному голові райспоживспілки дуже хотілося б закінчити цю історію тихо, по-сімейному, щоб ніхто не згадував про порушення ним встановленого законом порядку призначення матеріально відповідальних осіб. Але згадати доведеться, бо без такого заключного розділу сімейна хроніка братів Дяченків та їх покровителя буде неповною.

Пошта Перчя

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

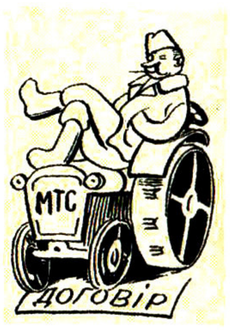

Старе прислів'я радить готувати сани влітку. А коли ж, на твою думку, треба починати підготовку до весняних посадок саду? Мабуть, восени? Помиляєшся, дорогий Перче! І ми так гадали, але цю думку рішуче спростували керівники Петровірівської МТС (директор т. Чудаков).

Ось уже другий рік, як наш колгосп збирається посадити сад: і договір з МТС уклав, і саджанців закупив. Дарма! МТС вперто не виконує своїх зобов'язань. Правда, МТС зорала 8 гектарів, але дуже мілко.

Виходить, що для петровірівських механізаторів не має особливого значення, коли саме починати майструвати сани — влітку чи зимою. Однаково менш ніж за три роки вони нічого до пуття зробити не встигнуть.

А. ХРІНЕНКО,
агроном колгоспу ім. Богдана Хмельницького.

Жовтневий район,
Одеської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дивлюся я на наше ворошиловградське небо і думку гадаю: чому я не сокіл, чому не літаю?

Був би я соколом, то злетів би на високі труби ТЕЦ заводу ім. Жовтневої Революції і встановив би фільтри, яких ніяк не спроможеться встановити директор заводу т. Сорока.

Через оті високі труби директор заводу щедрою рукою сипле сажу на голови ворошиловградців. Сідає вона не тільки на голови тих, що проживають навколо заводу. Її щоденно доводиться змітати з вікон, з дверей, із столів і з ліжок...

Включись хоч ти, Перче, з своєю мітлою у цю санітарно-гігієнічну операцію. Бо без твоєї допомоги наше діло — як сажа біла.

В. ІВАНОВСЬКИЙ.

м. Ворошиловград.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Культурно обслуговує споживачів магазин культтоварів Малодівицької райспоживспілки, Чернігівської області. Зайшов якось у магазин товариш з місцевого комітету початкових і середніх шкіл. «Телевізори є?» — питає. — «Будь ласка! — відповідає продавщиця Н. П'ятигорець. — Оформляйте рахунок і завтра можете забирати».

Але наступного дня від телевізора і сліду не лишилось.

— Вашого телевізора продано,— повідомила продавщиця.— Начальство наказало...

Отже, дорогий Перче, коли ти захочеш підвищити культурний рівень близьких знайомих наших райспоживспілчанських керівників, приїжджай швидше в Малу Дівицю. Замовиш собі телевізора і вже на завтра його обов'язково віддадуть хорошим знайомим.

О. ДЕНИСЕНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Дивний характер у директора Запорізького ремісничого училища механізації сільського господарства № 4 т. Свічкаря. Оце кажуть йому учні:

— У гуртожитку побиті вікна, невідремонтовані груби. Холоднеча!

— Скоро потепліє, — відповідає Свічкар.

— Спортивний зал не обладнано, займатися спортом неможливо.

— Потерпите...

— Радіо нема...

— Обійдетесь...

— Ми напишемо скаргу.

Тут Свічкар зразу ж оживає.

— Я вас так розпишу, що й рідні не впізнають! Я вас з училища вижену!

Чи не розписав би ти, Перче, на своїх сторінках Свічкаря? Щоб рідне йому обласне управління трудових резервів узнало, який з нього директор!

П. ДНІПРОВСЬКИЙ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ До редакції надійшла скарга про те, що начальник будівельної дільниці № 11 будівельно-монтажного управління № 10 Киричко П. П. зволікав будівництво селища Ряснопільської МТС (Березівський район, Одеської області), зловживав своїм службовим становищем.

Як повідомив редакцію секретар Одеського обкому КП України т. Новиков, факти, наведені у скарзі, ствердилися. Киричко П. П. притягається до кримінальної відповідальності.

★ Редакція одержала листа про те, що гр. Гурський А. М., який мешкає у м. Авдіївці, Сталінської області, незаконно одержує пенсію. Як повідомив заступник міністра соцзабезпечення УРСР т. Філонок, всі факти, наведені в листі, ствердились. Міністерство дало вказівку припинити виплату грошей гр. Гурському А. М., а матеріали про незаконне одержання ним пенсії передати слідчим органам.

★ Як повідомили редакцію, директор Дзержинського раймагу Лиманець (Житомирська область) порушував правила радянської торгівлі, грубо поводився з продавцями. При перевірці факти ствердилися. Лиманця з роботи знято.

★ Мешканці м. Вороновиці (Вінницька область) поскаржилися на те, що в місті немає дитячих ясел. Виконком Вороновицької райради повідомив, що тепер для дитячих ясел виділено спеціальне приміщення і на його обладнання відпущено 35.000 крб.

★ Довгий час Полтавська обласна дитяча бібліотека ім. Панаса Мирного містилася у непридатному приміщенні. Скаргу про це редакція переслала до обкому КП України. Як повідомив секретар Полтавського обкому т. Стахурський, для бібліотеки виділено нове приміщення.

★ Гр. Свид П. М. поскаржився Перцеві на те, що пекарня робкоопу Перегонівського цукрозаводу (Підвисоцький район на Кіровоградщині) випікає недоброякісний хліб.

При перевірці факти ствердилися. За випікання недоброякісного хліба завідувача пекарні Мокрова з роботи знято.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Днями ми одержали цікавого листа. Адресовано його «Оратівському райкому партії. Копія: т. Баланді К. І. — голові села М'якохід. Копія: т. Киянчук — голові села Окініо»...

Голова Вінницького обкому профспілки працівників держустанов т. Армякова, яка підписалась під листом, повідомляє нас, що згадані «голови сіл» не платять профвнесків, просить на них вплинути і «з усією серйозністю» поставитись до її прохання.

Але як ми можемо серйозно поставитись до цього листа, коли згадані голови у нас не головують, коли село М'якохід не в Оратівському, а в Джулинському районі, коли села з іноземною назвою Окініо в області взагалі немає?

Чи не здається тобі, Перче, що з таким ставленням до своїх обов'язків т. Армякова може дійти до того, що почне правити профвнески з гоголівського сільського голови Явтуха Макогоненка?

П. ШАШЕНОК,
секретар Оратівського РК КП України.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ще на початку минулого року Саратський райхарчокомбінат одержав листа від директора Харківського механічного заводу № 2 т. Гребенюка:

«Повідомляємо, що Вам виділено з одержанням від нашого заводу розливо-закупорювальні машини в кількості 2 шт... З одержанням від Вас акредитива проведемо відвантаження на Вашу адресу».

Комбінат виставив акредитив. З одержанням акредитива директор заводу т. Гребенюк «відвантажив» нам другого листа, в якому писав те ж саме, що й у першому.

Комбінат виставив другий акредитив. Незабаром обидва акредитиви повернулися, а машин як не було, так і нема.

Після цього скільки ми не писали директорові заводу — не добилися нічого. Скаржилися Міністерству промисловості продовольчих товарів — теж відповіді не одержали...

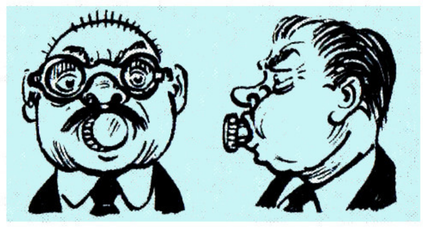

Тепер у нас, у Сараті, ходить чутка, що наші машини відвантажені не на ту адресу. Одна з машин нібито потрапила в кабінет директора заводу, а друга — в міністерство. І замість того, щоб пляшки затикати, вони буцімто позатикали роти тим, хто повинен на наші скарги відповідати.

Невже це правда, Перче?

П. ХАРЧЕНКО,
директор Саратського райхарчокомбінату.

Одеська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (300) (на украинском языке). Підписано до друку 24.XII. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 09241. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 5648. Тираж 125.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com
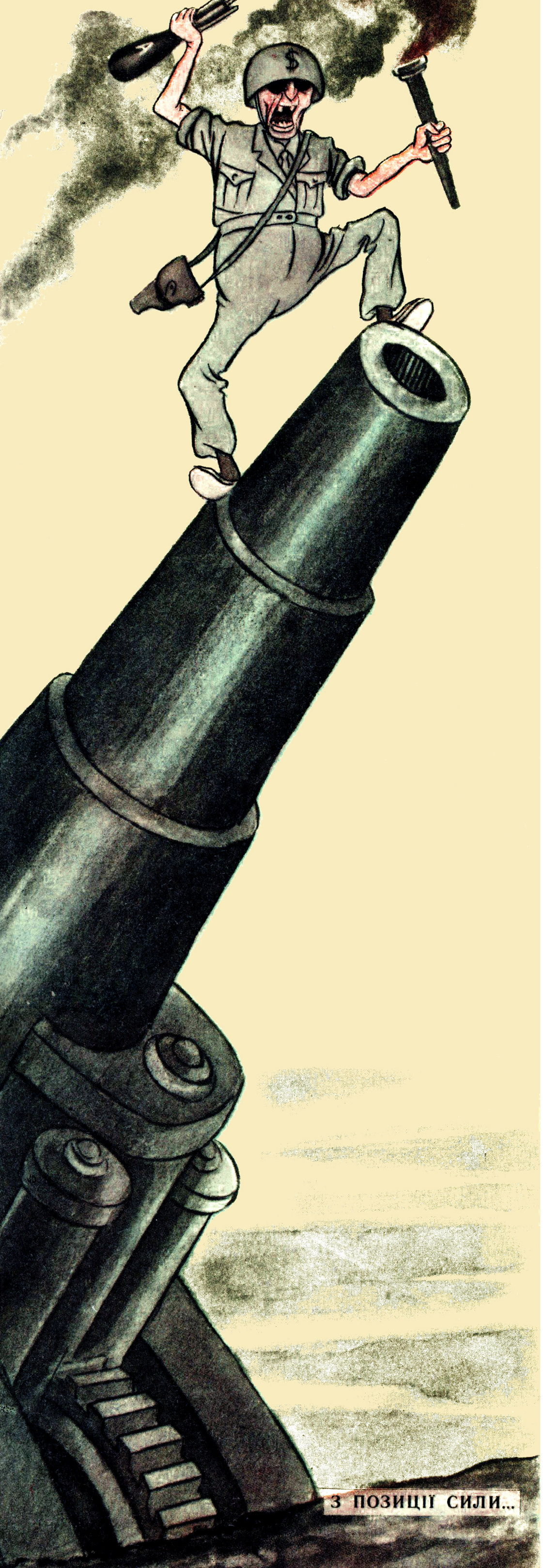
Мал. О. КОЗЮРЕНКА